

Kapitola 15

V neděli dopoledne jdu navštívit babičku do domova důchodců. Mám s sebou svůj vlastní oběd, který mi uvařila Rachotilka a který mám v plánu dát babičce. Jsou to domácí masové kuličky s opravdovou bramborovou kaší a omáčkou. Nakoupila jsem domů pár pořádných surovin právě kvůli babičce.

Mám s sebou taky lahvičku se smradlavým obsahem.

Babičku najdu v místnosti, které se říká společenská, ale jedinou společnost jí dělají dvě další babky, z nichž jedna pospává na vozíku a druhá v křesle sklouzla do strašně nepohodlné polohy a neustále opakuje dvě slova.

„Malinová marmeláda, malinová marmeláda, malinová marmeláda.“

Vážně útulná společenská místnost.

„Ahoj, babi,“ pozdravím.

Babička sice zareaguje, ale zjevně nechápe, že jsem oslovila právě ji. Podívá se na mě jako na naprosto cizí osobu.

„To jsem já, Tilda. Tvoje vnučka.“

„Dobrý den, Tildo.“

Neřekne to babička, ale ta pečovatelka, se kterou jsem se seznámila minule. Jak se to jmenuje? Valerie? Vilma? Viola. Tentokrát působí nějak svěžeji. Zřejmě má nabarvené vlasy, takže jí mezi zrzavou neprosvítají šediny. V rukou drží tác s kelímky na léky.

„Dobrý den,“ odpovím.

Usměje se na mě.

„To je pěkné, že jste se za babičkou zase přišla podívat. Majvor zrovna dostane léky a oběd.“

Zní moc mile. Jako by byla opravdu ráda, že mě vidí. Je to vlastně docela fajn.

„Já jsem babičce oběd přinesla,“ řeknu a zamávám taškou v ruce.

„No né! To je od vás milé!“ Viola postaví tác na stůl a zahrne mě úsměvy. „Doprovodím vás do Majvořina bytu.“

Vezme jeden z kelímků na léky a strčí si ho do kapsy zástěry s motivem džungle, chytne babičku pod paží a pomůže jí na nohy. V jejím podání to vypadá tak lehce. Jako by babičku vyzvala k tanci a teď se chystaly na linoleu vyšvihnout valčík. Zjevně je na práci se starými lidmi zvyklá. Babička je těžší, než se zdá, a když jí pomáhám vstávat já, nejde to ani zdaleka tak hladce. Popadnu chodítko vedle babiččiny židle, na kterém je na kusu papírové lepicí pásky velkými čitelnými písmeny napsáno „Majvor Engblomová,“ a postavím ho před ni, aby se ho mohla chytit. Pak se vydáme na pomalou cestu chodbou podél bezútěšné řady anonymních dveří.

„Je vážně moc pěkné, že sem chodíte babičku navštěvovat. Takových teenagerů moc není.“

No jo. Ale zároveň asi není moc teenagerů, jejichž jedinou vazbou na tátu je jeho stará dementní máma. Stydím se sama před sebou, když si tohle přiznám, ale netuším, jestli bych jinak babičku navštěvovala tak často. Vždyť ani neví, kdo jsem, a nikdy se ani nezdá, že by ji můj příchod potěšil.

„Hm,“ zamručím.

Ohřeju jídlo v mikrovlnce, zatímco Viola pomůže babičce posadit se ke stolu a vzít si léky. Napřed je to v pohodě, ale pak